

1. Genesis - Het begin

(Naar: diverse bronnen)

Het eerste boek van de Bijbel is genaamd "Genesis", dat betekent "begin". Het boek beschrijft het begin van deze wereld, het ontstaan er van. Maar niet alleen het begin van de wereld, het gaat over het begin van alle dingen die we nu zichtbaar en tastbaar om ons heen kunnen zien en ervaren. Uit Genesis leren we dat God er "in de beginne" was. Daar is geen tijdsbepaling aan gegeven, Hij was er gewoon. Ook leren we dat God de Schepper, degeen die creëert, is van alles om ons heen.

Genesis 1:1 zegt het eenvoudigweg zo: "In den beginne schiep God de hemel en de aarde".

In Genesis lezen we dat God de volgende dingen doet:

1. Hij maakte de Hemel en de Aarde;
2. Hij maakte alle planten, dieren, en de mens;
3. Hij maakte alle rassen, talen en landen;
4. Hij inspireerde de kennis voor de de landbouw, muziek, kunsten en ambachten;
5. Hij stelde het huwelijk in en bepaalde uit welke familie (stam) de Verlosser zou komen.

Daarnaast lezen we van een aantal beloften en verbonden die God met de mens sluit. Als voorbeeld noemen we de belofte die God aan Eva gaf (Genesis 3:15 - de belofte van de Messias), het verbond met Noach (Genesis 9:8-17) en de beloften aan- en verbonden met Abraham (onder andere Genesis 12:2, 12:7, Genesis 15, Genesis 17) en het verbond met Izak (Genesis 17:21).

Zoals gezegd ligt in in Genesis al de belofte van de Messias. Feitelijk het plan van God om de wereld te redden. Niet omdat deze wereld, de mensheid, dat verdiend zou hebben. In Genesis 3:15 zien wij al dat het is omdat God van de wereld (de mens), Zijn schepping dus, houdt. Er wordt namelijk geen enkele voorwaarde gesteld aan deze belofte!

In Genesis zien we daarom (ook) Gods plan om de mens te redden, nadat de zonde zijn intrede doet:

1. het offeren - om de zonde te 'bedekken' of weg te nemen;
2. de profetieën van de komst van de Messias;
3. het volk waaruit de Messias zal komen wordt in Genesis voorbestemd, gekozen, hiervoor.

Genesis is daarmee ook de basis voor de navolgende boeken van de wet, de boeken van Mozes, omdat onder andere door de Wet het Volk Israël apart gezet werd en eigenlijk is Genesis de basis van het hele Oude én Nieuwe Testament! Wanneer het boek Genesis niet in de Bijbel zou voorkomen, zou de rest van de Bijbel een onbegrijpelijk en betekenisloos verhaal worden. Wij zouden Gods plan om deze wereld te redden niet begrijpen. We zouden niet begrijpen waarom Jezus naar deze wereld kwam om te sterven.

Genesis versus Evolutie: herschepping?

In les 2, "Wie is God", hebben we duidelijk gemaakt dat God de Schepper is en dat wij dit geloven. En in de les "De Bijbel Verdeeld" hebben we ook duidelijk gemaakt géén waarde te hechten, integendeel, aan visies waar de evolutieleer wordt vermengd met het Bijbelse scheppingsverhaal. Hoe nu om te gaan met het verschijnsel "evolutieleer"? De wetenschap immers toont ons fossielen die ouder zijn dan de -via de Bijbel globaal te berekenen- scheppingsdatum. De vraag die zij vervolgens, legitiem, stelt is: "Hoe kan dat nu? Volgens de Bijbel is deze schepping maar ca. 6.000 jaar oud?". Daarmee ontkracht men "het scheppingsverhaal", en .. slaat zo de bodem onder ons belijden weg! Het is daarom noodzakelijk hier nu dieper op in te gaan, net zo goed als dat het noodzakelijk is om op de historiciteit van de Here Jezus in te gaan. We laten daarbij de Bijbel spreken, en vergelijken "Schrift met Schrift".

De sleutel tot het aanvaarden van het scheppingsverhaal ligt, **voor velen**, in Genesis 1:2.

In de NBG-vertaling staat het volgende:

"De aarde nu was woest en ledig, en duisternis lag op de vloed en de Geest Gods zweefde over de wateren"

[Genesis 1:2]

We kunnen meteen al de volgende vragen stellen: waarom had God een "woeste en lege" aarde geschapen? Waarom was alles in duisternis gehuld? Waarom was er een vloed op de aarde? De Nederlandse bijbelvertaling is hier onjuist. In de grondtekst staat namelijk helemaal niet dat de aarde woest en leeg was maar woest en leeg werd. Dit bedenken we hier niet zelf om even snel ons gelijk te halen natuurlijk; er zijn vele geleerde mensen die dit bevestigen.

Zo citeer ik uit het Nederlands Dagblad:

Om iets over de ouderdom en de geschiedenis van de aarde te zeggen [...] Ook de mening van J. Doyen en J. Kooy is wel interessant en komt samengevat hierop neer. Genesis 1: In den beginne schiep God de hemel en de aarde. De aarde nu werd (alleen in de Nederlandse vertaling staat 'was', in alle ander vertalingen staat 'werd') woest en ledig, enz. Dit betekent dus dat God in een begintijd de aarde had geschapen, maar dat deze door welke oorzaak dan ook woest en ledig werd. Hierdoor ontstaat een kloof tussen een schepping in de oertijd, die te gronde ging, en een schepping zoals wij die verstaan en waarvan de beschrijving begint in vers 3.

Deze gedachte wordt ondersteund doordat in Genesis 1 twee verschillende werkwoorden worden gebruikt: bara en asah. 'Bara' betekent: het zijn veroorzaken, 'asah' betekent: nieuwe vorm geven aan, herscheppen. Het woord 'asah' wordt gebruikt van Genesis 1:3 t/m 19. Dus, samengevat, herschiep God het licht, uitspanseel, land en gewas, zon en maan. Het woord bara wordt, nadat het in Genesis 1:1 gebruikt is, pas in vers 20 weer gebruikt.

[Dood in het paradijs (2) , Drs. H.J. Bruins, Vlaardingen]

De letterlijke vertaling van dit vers zou volgens de kenners van de grondtekst als volgt moeten zijn:

Woestheid (Hebreeuws: TOHUW) en Ledigheid (Hebreeuws: BOHUW) werd de aarde.

De woorden "tohuw" en "bohuw" betekenen feitelijk dat de aarde in een desolate, verpauperde of verloren toestand verkeerde. Het **werd** een chaos. Uit de hele Bijbel kunnen we zien dat God géén schepper is van chaos. Het is dus onmogelijk te aanvaarden, naar mijn mening, dat God een aarde had geschapen die een woestheid en ledigheid, een totale chaos, was.

Het is dus een redelijk aanvaarde these dat hier een onjuiste vertaling heeft plaatsgevonden.

Hoewel er veel vraagtekens gezet kunnen worden bij de datering van fossielen e.d. door de wetenschap kunnen we nu ook zien dat de fossielen die er gevonden zijn en bijvoorbeeld 25.000 jaar oud zijn (hoewel dat natuurlijk ook maar zeer de vraag is in veel gevallen, omdat de methoden van datering discutabel zijn) niet in tegenspraak zijn met de Bijbel. Zij stammen uit een voortijd, inderdaad een oertijd, die wij verder niet kennen omdat de Bijbel hier nagenoeg niets over vertelt. Dit is verklaarbaar: het doet niet ter zake!

Creationisme

Veel "creationisten" hebben, soms zelfs zeer krampachtig, geprobeerd te bewijzen dat met de zondvloed van Noach de hele aarde "omgekeerd" was, en daardoor de fossielen e.d. in diverse aardlagen zijn ontstaan. Dit is een mogelijkheid die we niet uit het oog moeten verliezen. De "herschepings-gedachte" of "restitutieeler" heeft sterke argumenten, maar 100% te bewijzen is het niet.

Hoe het ook zij, op basis van vorenstaande (en natuurlijk nog veel meer argumenten) kunnen we de evolutietheorie verwerpen en aanvaarden wat de Bijbel leert over de (her)schepping.

Samengevat/conclusies:

- de vertaling van Genesis 1:2 is (mogelijk) onjuist, de aarde wás niet woest en ledig, maar wérd een woeste en lege plaats doordat God de aarde oordeelde - het is ons onbekend waarom precies, maar het heeft er alle schijn van dat dit met de val van de satan te maken heeft;
- alléén de aarde is toen vergaan, door een vloed (Vgl. Genesis 1:2 en 2 Petrus 3:5-7).
- vóór de ons bekende schepping was er mogelijk sprake van een andere schepping. In die "oertijd" of "voortijd" hebben, gezien het ontbreken van fossiele resten, géén mensen op de aarde geleefd.
- hoe je het ook wend of keert: de evolutie-theorie heeft of geeft een verklaring over het ontstaan van de aarde welke strijdig is met de Bijbel. Deze twee kunnen dan ook nooit samengevoegd worden. De uitgangspunten van beide zijn volstrekt verschillend.

Herscheping: Wat moeten we er verder mee?

De ideeën over de herschepping zijn énerzijds steekhoudend, anderzijds kunnen ze worden opgevat als "toe- of afdoen" van de Bijbel. Dit is, uiteraard, niet de bedoeling. We moeten ook concluderen dat de Bijbelse aanwijzingen, hoewel sterk, niet een absoluut uitsluitel geven. Wanneer iemand daarom vasthoudt aan de weergave zoals deze in onze vertaling(en) bekend is, houdt deze mijns inziens vast aan God's Woord en is daar verder geen discussie noodzakelijk. Het is dus aan uzelf om dit op waarde te schatten en te (be)oordelen. Het moet ons in gesprekken en discussies met gelovigen nooit gaan om "het gelijk"! Dan zijn we zinloos bezig en doen we God's Woord schade. Zoals eerder nadrukkelijk gezegd: "Het doet niet ter zake". In welke zin? Omdat de Bijbel ons geestelijke lessen wil leren, en geen historisch wetenschappelijke lessen. Natuurlijk moet en is de Schrift in overeenstemming met de wetenschappelijke feiten, maar we moeten er tévens voor waken dat de Bijbel niet "aangepast" wordt aan ons klein-menselijke denken.

Het is dus een interessante en, mijns inziens, steekhoudende theorie, die voor veel mensen véél verklaard. Maar laten we er geen halszaak van maken onderling!

Zonde-vraagstuk

Satan weet heel goed waar hij de mens aan moet laten twijfelen om de bodem onder het Christelijke belijden weg te slaan. Hij heeft het voor elkaar gekregen dat de mens in de evolutietheorie is gaan geloven. Een theorie welke de grondlegger, Darwin, aan het einde van zijn leven heeft herroepen overigens... Ook in het onderwijs wordt de evolutietheorie als 'wetenschap' onderwezen, zelfs op Christelijke scholen. En zelfs in Evangelische Gemeenten en kerken heeft nu de evolutietheorie ingang gevonden.

Wanneer we niet geloven in een schepping, zondeval e.d. maar in een evolutionaire ontwikkeling **is er ook geen zondevraagstuk meer**. De mens is dan niet een in zonde gevallen schepsel maar een - zoals veel biologen zeggen-, ontwikkeld, zoogdier (!) die zijn zonde niet aangerekend kan worden. In dat geval... was het totaal overbodig dat Jezus naar deze wereld kwam!

Volgens 1 Johannes 3:4 is zonde te definiëren als "wetteloosheid". Wat Adam en Eva deden in Genesis 3 was ongehoorzaam zijn aan God. Zij overtraden zijn uitdrukkelijke bevel en werden daardoor "wetteloos". Ze wilden hun eigen weg gaan. Dat is dé kern van zonde eigenlijk; "je eigen weg gaan". Zélf bepalen wat je goed vindt of niet. Zoals de Franse revolutie propageerde "geen God en geen meester".

De moderne mens doet dus nog steeds hetzelfde als indertijd Adam en Eva deden; in **ongehoorzaamheid leven**. En wanneer we kunnen 'bewijzen', als mens, dat er geen God is en dat er zeker géén schepping is geweest zoals de Bijbel die leert, dan is de vervolgstap snel gezet: we hóeven dan niet te geloven in een Verlosser van de zonde, Christus Jezus, en al helemaal niet onze zonde te belijden.

Vermengen van de evolutieleer (of elementen hiervan) met de Bijbel is dus niet meer of minder dan een bom leggen onder het Christelijke belijdenis. Het verbaast mij -en anderen met mij- dan ook in hoge mate dat we zien dat ontwikkelde theologen, ook in de Evangelische kringen, deze 'sluipmoord' op het evangelie van Jezus Christus toestaan binnen hun kerken en gemeenten.

Naast de vermenging van evolutietheorie met schepping ("geleide evolutie") is er ook nog het "Intelligent design" als alternatief. Wie echter deze opvatting goed beschouwd zal zien dat het hier uiteindelijk óók een variant is op de "geleide evolutie" waarin God een ondergeschikte rol krijgt toebedeeld in Zijn eigen Scheppingswerk.

Elementen als zondebesef, schuldbelijdenis en wedergeboorte zullen daardoor een steeds minder grote rol gaan spelen en uiteindelijk op de achtergrond raken. Daarmee zijn de 'evangelische kerken' - vooral de neo-evangelicale kerken- een alternatief geworden voor religieuze mensen uit andere kerken en groepen die op zoek zijn naar een "aantrekkelijker" vorm van samenkomen. Zónder daarvoor écht de keuze te maken om de zonde te belijden en te knielen bij het kruis. Uiterlijke zaken als een volwassen doop worden dan wel gehandhaafd in deze kringen maar zijn te scharen onder de noemer "toetredings ritueel".

Zo zien we dus dat verwerping of "aanpassing" van slechts een paar verzen uit de Bijbel vérstrekkende gevolgen kan hebben.

De eerste elf hoofdstukken

De eerste elf hoofdstukken van Genesis zijn de hoeksteen van het boek Genesis. In het Nieuwe Testament zien we het OT bekrachtigd, nergens wordt er ook maar de geringste twijfel uitgesproken over hetgeen we hier lezen. Ondanks het feit dat in de Nieuw-Testamentische tijd de 'rede' en 'wetenschap' reeds op een hoog peil stonden. Als de hoofdstukken 1-11 niet waar zijn, dan kunnen we bijvoorbeeld ook geen waarde hechten aan wat de Here Jezus zei:

"Hebt gij niet gelezen, dat de Schepper hen van den beginne als man en vrouw heeft gemaakt? En Hij zeide: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn" [Mattheus 19:4-5]

Zoals we al hebben gezien verwijst Petrus in z'n tweede brief ook naar deze periode en zelfs voorliggende periode. Persoonlijk geloof ik dat Petrus deze kennis rechtstreeks heeft verkregen van de Here Jezus zelf; immers: in de Here Jezus openbaarde God zich als mens. En alles wat de Here Jezus had gedaan en geleerd is niet op schrift gekomen volgens de Bijbel (Johannes 21:25). Hij heeft het ofwel in een openbaring gezien ofwel het is hem door de Here Jezus medegedeeld, die immers "van de beginne" er al was.

In Genesis 3 vinden we de (zonde)val van de mens -waar we nu inmiddels diep op ingegaan zijn- en de eerdergenoemde belofte van de komst van de Messias, om de zondeval te herstellen. In hoofdstuk 4 vinden we de tragische moord op Abel door zijn broer Kaïn en in Hoofdstuk 5 vinden we de familielijn van waaruit de Here Jezus voortkomen zou (Seth). Het was de lijn waarin wij mannen God's tegenkomen als Henoeh, Metusalem en Noach. Vandaaruit zien wij Sem, Abraham en Izak, de stamvader van het volk Israël. Zij staan lijnrecht tegenover de lijn van Kaïn.

Abraham - hoofdstuk 12 tot/met 25

Abraham was door God geroepen, geselecteerd, om de grondlegger te zijn van het "uitverkoren volk". Het volk waaruit de Messias geboren zou worden. Hij verliet zijn woonplaats, Ur, om naar het "beloofde land" te gaan. Hij wist op het moment van zijn roeping niet eens welk land dat zou zijn. God zei:

"Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen en uw naam groot maken en gij zult tot een zegen zijn" [Genesis 12:1-2]

Dat was alles wat Abraham wist, en hij geloofde God en ging! Wij weten niet hoe de Here God tot Abraham sprak. Of dit rechtstreeks was (de tekst doet het vermoeden) of via een profeet. Hij liet echter alles achter en ging samen met de zoon van zijn broer: Lot. Ook ging zijn vrouw Sara mee en hij nam al zijn vee mee op reis naar het land dat God zou aanwijzen. Abraham en Sara waren kinderloos en toen al was Abraham 75 jaar oud. Normaliter zou een mens hebben gedacht dat hij niet God's stem had gehoord maar wellicht een hallucinatie had gehad en het naast zich neerleggen. Waarom zou een man, op zo'n leeftijd, met maatschappelijk aanzien, rijkdom, vrienden en familie,

alles achter zich laten om te vertrekken naar een land waarvan hij niet eens wist hoe het heette of waar het lag? En hij en Sara waren kinderloos! Hoe zouden zij tot een groot volk worden?

Hebreeën 11 leert het volgende over het Geloof:

"Het geloof nu is de zekerheid der dingen die men hoopt, en het bewijs van de dingen die men niet ziet [...] Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats, die hij ter erfenis zou ontvangen en hij vertrok, zonder te weten waar hij komen zou [...] want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is. Door het geloof heeft ook Sara kracht ontvangen om moeder te worden, en dat ondanks haar hoge leeftijd, daar zij Hem, die het beloofd had, betrouwbaar achtte" (vergelijk Hebreeën 11 vers 1, 8-11)

Geloof is dus niet passief, maar áctief! Abraham verwachtte de Nieuwe Hemel en Aarde, het nieuwe Jeruzalem. Sara achtte God betrouwbaar. Zij handelen uit en door geloof! Het verhaal van Abraham en Sara laat zien dat dit niet altijd even gemakkelijk ging. Soms handelden ze ook uit ongeloof of meenden God "een handje te moeten helpen". Zowel uit geloof áls uit ongeloof kan een mens dus handelen, dingen doen. Toch wordt in Hebreeën duidelijk dat ze geroemd worden om hun geloof.

Sara stierf op de leeftijd van 127 jaar. Zij is de enige vrouw in de Bijbel waarvan vastgelegd is hoe oud ze werd. Abraham stierf op de leeftijd van 175 jaar. Zij werden begraven in de spelonk van Machpelah. Hun zoon Izak was het langbeloofde en verwachtte kind waaruit een groot volk zou ontstaan. Uit Abraham's ongeloof kwam zijn bastaardzoon Ismaël, vader van de Arabische stammen of volken, en op Abraham's voorbede kregen ook zij een zegen, een aardse zegen (rijkdom, voorspoed, ed). Tot de dag van vandaag kunnen we zien dat God hen heeft gegeven wat hij aan Abraham belooft heeft.

Izak - Hoofdstuk 25 tot/met 28

Izak's vrouw Rebekka kreeg twee zonen; Ezau (de stamvader van het volk Edom) en Jakob (de stamvader van Israël). Uit Izak zijn dus twee volken ontstaan. Zij hebben altijd naast elkaar gewoond, en veel onderlinge strijd gehad. Edom was een "goddeloos volk". Hoewel Ezau de eerstgeborene was, laat Genesis zien dat de belofte aan Abraham niet op hem overgaat maar op Jakob. Hoewel Jakob bedrog pleegde -en hiervoor ook gestraft is omdat hij het lot in eigen hand wilde nemen- moeten we constateren dat Ezau ook géén interesse had in de belofte aan Abraham en zijn 'eerstgeboorterecht'. Hij verkocht het aan Jakob voor een bord met soep!

De zegen die Ezau krijgt is duidelijk 'tweederangs'; hij moet leven van het zwaard en krijgt een dor gebied toegewezen. Ook profeteert Izak in zijn zegen: "het zal geschieden, wanneer gij u krachtig inspant, dat gij zijn [Jakob's] juk van uw hals zult afrukken" (Genesis 27:40). Deze profetie vindt zijn vervulling in 2 Koningen 8:22.

Jakob - Hoofdstuk 28 tot/met 50.

Het leven van Jakob wordt uitgebreid beschreven. Hij trouwt met zijn nichtjes Lea en Rachel en hij krijgt 12 zonen en één dochter, Dina. Vier van deze zonen zijn kinderen van slavinnen van Lea en Rachel -zij werden door Lea en Rachel aan Jakob gegeven als vrouw!-, te weten: Dan, Naftali, Gad en Aser. Deze vier zonen werden eveneens gerekend tot volle erfgenamen van Jakob. Men heeft zich wel eens afgevraagd hoe het mogelijk is dat we in het Joodse volk ook mensen zien (bijvoorbeeld de Falasjah's) die negroïde zijn of duidelijk niet Semitisch. Wellicht dat we hier een verklaring hebben voor deze "afwijkende genen"? De slavinnen die bijvrouw van Jakob waren.

De twaalf zonen van Jakob werden de 12 stamhouders of hoofden van de twaalf stammen van Israël. De 4e zoon van Jakob was Juda. Uit zijn stam was het koningshuis van David en werd de Messias geboren. Elf van de twaalf zonen (tot/met Jozef) waren geboren in de tijd dat Jakob zijn oom (van zijn moeder's kant) Laban diende. Verder lezen we dat Jakob na 20 jaar (Genesis 31:38) terug gaat (vlucht) naar Izak - uit dat verhaal kunnen we, zijdelings, opmaken dat Laban afgoden diende (hoofdstuk 31, waar Rachel de Terafim meeneemt). Lea en Rachel zijn tevens verbitterd richting hun vader omdat hij ze "verkocht" heeft aan Jakob. Niet dat Jakob niet van ze hield en ze het niet goed zullen hebben gehad, maar het feit dat hun eigen vader hen als handelswaar beschouwde was door

hen als een vernedering ervaren. Vandaar dat ze ook kozen om met Jakob mee te gaan, weg van hun vader en familie. Later lezen wij tevens hoe Jakob's familie (zijn zonen) vreselijk wraak neemt (hoofdstuk 33) voor de verkrachting van hun zuster Dina door Sichem de Chiwwiet. Hier zien we dus in Genesis al dat vrouwen in het volk Israël een hogere of betere positie hadden dan de vrouwen bij de volken om hen heen. In hoofdstuk 35 komen we vervolgens tegen dat Rachel nog een 2e zoon, Benjamin, krijgt, en in het kraambed overlijdt. Dat Jakob (toen inmiddels Israël genoemd) naar Izak gaat en dat Izak sterft op hoge leeftijd. Jakob en Ezau, inmiddels al verzoend, begraven gezamenlijk Izak.

Jozef - Hoofdstuk 37 tot/met 50

Het verhaal van Jozef is overbekend, dat wil zeggen, de grote lijn. Hij was Jakob's favoriete zoon, en Jakob verweende hem en trok hem voor ten opzichte van zijn broers. Helaas leidde dit tot grote problemen, de tien (oudere) broers verkopen hem als slaaf maar Jozef wordt in Egypte een machtig man. Dit werd de redding voor zijn familie, paradoxaal genoeg. Want toen er hongersnood in Kanaän uitbrak bood Jozef zijn familie onderdak in Egypte.

Jozef stierf in de wetenschap en verwachting dat het volk terug zou keren naar Israël (Genesis 50:24, 25). Hij werd gebalsemd en in een kist gelegd - zoals de Egyptische Farao's gewend waren (50:26).

Jozefs leven toont ons dat God wonderlijk werkt; God kan het kwade handelen van de mens ten goede doen keren! Vergelijk ook Romeinen 8:28, waar Paulus schrijft:

"Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn".

Voorwaarde is dat men God liefheeft, zoals Jozef deed, en geroepen is, eveneens zoals Jozef was. Laten we dit "detail" niet vergeten want maar al te vaak worden teksten als deze half geciteerd waardoor God's Woord geweld wordt aangedaan.

Genesis sluit hier af met de dood van Jozef. Pas ca. 400 jaar later wordt de draad weer opgepakt in die zin dat God weer verder handelt met zijn volk, in Exodus.

1.2 Noach - De Watervloed

In Genesis 1:1-2 lezen we dat God de Hemel en de Aarde schiep. Zoals eerder is vastgesteld, ook met behulp van de transliteratie kan dit worden geverifieerd, zegt de tekst hier "en de aarde zij werd een chaos en duisternis en [de] vloed was op haar".

De eerste vloed

God had de wereld onder een oordeel besloten, waarom? We weten dit niet. Uit deze voortijd is ons niets bekend of (nauwelijks) geopenbaard. Direct in het begin van de Bijbel lezen we dus over een vloed, welke over de wereld was. Een vloed welke ondoordringbaar was, en in de lucht hing zichtbaar een zware nevel, mogelijke asresten en waterdamp waardoor ook het licht niet (meer) doordringt en er geen leven meer mogelijk was. Hierna vangt de (her)schepping aan van de wereld, maar niet de wereld welke we nu kennen! God ging de wateren en het 'droge' scheiden; Hij scheidt een scheiding tussen het donker en het licht. Hoe dit allemaal in z'n werk is gegaan weten we verder niet, het blijft een mysterie en dat is logisch, hoe kunnen we als (beperkte) mensen God's grote werk (volledig) doorzien?

Model "Ark van Noach", Schagen, N.H.

Daarnaast waren er in deze (voor)schepping géén mensen, voorzover wij weten. De fossielen getuigen van een schepping van vóór de onze. Dat is het enige wat we er van weten. Bepaalde diersoorten hebben mogelijk deze verwoesting overleefd. Zo zijn de wetenschappers er bijvoorbeeld van overtuigd dat de haai en diverse andere zeedieren die we nu nog kennen uit een periode stammen welke we als mensheid nooit hebben meegemaakt. Zij worden als "prehistorisch" beschouwd. Het is zeer wel mogelijk -maar niet noodzakelijk!- dat zij stammen uit deze totaal onbekende voortijd.

De eerste menselijke beschaving

In de volgende hoofdstukken van Genesis lezen we over de vroege geschiedenis en de verwording van de mensheid. In Genesis 6:11,12 zien we dat God moet vaststellen dat de aarde verdorven is geworden. Zijn bijzonder fraaie schepping was steeds verder vervallen - van de eerste zonde tot dat moment: een complete verdorvenheid. Slechts één man -met zijn gezin- kon in de ogen van God genade vinden. Met hém, Noach, sluit God dan ook een verbond. Hij zou de toekomstige toorn ontlopen. De straf van God over de ongehoorzaamheid van de mensen.

Deze straf was (wederom) een vloed, maar -zoals we weten- niet dermate verwoestend als de éérste vloed 1). Noach overleefde deze vloed door een "ark", een zeer groot schip, te bouwen. Hij was, toen hij in de Ark ging, 600 jaren oud. Dit gebeuren gaan we hier verder bestuderen waarbij de centrale vraag is: kan dit zo zijn gebeurd? Is dit verhaal een sage, legende, of.. historisch betrouwbaar?

Duizend jaar

Je kunt je afvragen "hoe is het mogelijk dat de wereld zo snel een bende werd"? Maar, zo snel was dat niet! De mensheid bestond op dat moment al ca. een duizend jaar. Wie de geschiedenis kent, weet dat in honderd jaar -of zelfs veel minder tijd- al veel wereldomvattende zaken kunnen en hebben plaatsgevonden, laat staan in duizend jaar! We dénken vaak dat het "vlak na de zondeval" was, omdat het in slechts een paar hoofdstukken beschreven is. We moeten niet uit het oog verliezen dat deze eerste hoofdstukken van Genesis slechts een zeer beperkte geschiedschrijving zijn. Alleen de hoofdlijnen worden beschreven. Een samenvatting, waaruit wij als mensen bepaalde lessen kunnen leren. De Bijbelse beschrijving van de zondvloed eindigt met het droogvallen van de aarde én de belofte dat God de wereld niet weer met een dergelijke vloed zal treffen.

Historisch betrouwbaar?

Eén van de redenen dat veel mensen de Bijbel verwerpen zijn de vele "wonderlijke" verhalen die we er in lezen. Al snel roept een mens, in zijn kleingeloof of zijn wens -op voorhand- de Bijbel te verwerpen: "dat kan helemaal niet". Toch zijn er ontelbare bewijzen, ook vanuit de moderne

wetenschap, voor een wereldwijde catastrofe gevonden: in bibliotheken, bij opgravingen, middels de volkenkunde en in de aarde zelf. Bijvoorbeeld de vondsten van mammoeten en andere dieren die nog onverteerd voedsel in de maag hadden of zelfs nog in de bek! In één en dezelfde aardlaag trof men tevens diersoorten aan die allemaal tegelijk, in dezelfde periode, lijken te zijn gestorven door één en dezelfde oorzaak. Creationisten leggen hierbij de link naar de zondvloed maar wetenschappers leggen (soms) de link eerder naar een andere wereldomvattende ramp - meteorietinslagen waardoor bijvoorbeeld de dinosauriërs zouden zijn uitgestorven. Vreemd is, dat andere diersoorten daardoor niet zijn uitgestorven. Dit wordt vaak niet meegenomen in de theorieën over het uitsterven van de dinosauriërs... en doet daarmee dergelijke theorieën erg wankel worden.

Naast de bewijzen die in de aarde zelf zijn, in de aardlagen, zijn er tevens andere bewijzen voor een wereldwijde vloed gevonden. Overigens, de fossiele bewijzen kunnen -zoals we eerder zagen- dus net zo goed slaan op de eerste vloed die we kennen uit het eerste hoofdstuk van Genesis! Wie zegt ons niet dat God inderdaad een meteoriet, of meteorietenregen, op de aarde heeft geworpen waardoor al het leven dat er eens was door een enorme vloed omkwam? Het uit evenwicht raken van de aarde, de stof- en aswolken, etc, waardoor bewéérdelijk de dinosaurussen zijn uitgestorven kunnen eveneens voor het uisterven van de toenmalig bekende dierenwereld hebben gezorgd. Wat in dit verband echter belangrijker is, is de andere bewijzen die er zijn voor de "zondvloed". Deze bewijzen zijn ons geleverd door de antropologen, oftewel de volkenkundigen. Daarnaast -zie verder- zijn er zeer veel geschreven (kleitabletten e.d.) verslagen bekend die spreken over deze wereldwijde vloed.

Legenden en sagen

De Bijbel leert ons, dat de vloed door Noach, zijn zonen en hun vrouwen werd overleefd: in totaal 8 mensen. Zij hebben diverse nakomelingen, verschillende generaties, uit de eerste hand hierover kunnen vertellen. En als zij dat hebben gedaan, dan moet dit verhaal toch over de hele wereld, bij nagenoeg alle volken, bekend zijn? Zij waren immers de 'stamhouders' van de huidige menselijke generatie? Wat schetst onze verbazing? De verhalen over de zondvloed zijn bekend bij nagenoeg alle volkeren op deze wereld, in ca. 270 varianten! Deze varianten komen, in grote lijnen, allemaal overeen.

In the International Standard Bible Eyclopedia (deel 2, blz.319) staat:

"Vloedverhalen zijn onder bijna alle naties en stammen ontdekt. Hoewel ze vooral algemeen bekend zijn op het Aziatische vasteland en op de aangrenzende eilanden in het zuiden, alsook op het Noordamerikaanse continent, worden ze op alle continenten aangetroffen".

De Egyptenaren, de Grieken, de Chinezen, de druïden van Groot Brittannië, de Polynesiërs, de Eskimo's en de Groenlanders, de Afrikanen, de Hindoes, de Indianen in Noord- en Zuid-Amerika: zij hebben allemaal hun verhalen over de wereldomvattende vloed! Deze verhalen hebben géén verband met zendelingen of westerse bezoekers aan deze landen die de verhalen zouden hebben overgebracht, integendeel. Veel antropologen die de verhalen optekenden deden dit slechts uit wetenschappelijk oogpunt en zonder de bedoeling de volksverhalen of 'legenden' te vermengen met de Judeo-Christelijke opvattingen! Sommige van hen waren zelfs voluit en verklaarde tégenstanders van de Bijbelse opvattingen en het Christelijke geloof.

De vloedverslagen van deze volken stemmen in de belangrijke aspecten met het Bijbelse verslag overeen:

- 1) een toevluchtsoord voor enkele overlevenden;
- 2) een wereldomvattende vernietiging van al het leven door water;
- 3) het behoud van het mensengeslacht.

In een groot aantal van deze verslagen wordt duidelijk dat deze vloed als een oordeel van God wordt gezien, en in een aantal verhalen komt de naam of de klank van de naam van de hoofdpersoon zelfs sterk overeen met Noach! Toeval? Dat kan bijna niet waar zijn; immers: hoe kan een verhaal zó wereldwijd verspreid en bekend zijn bij volken die van elkaars bestaan niet eens weten? Dat kan eigenlijk alleen doordat de mensheid dezelfde bron, dezelfde voorouders heeft: Noach, zijn vrouw, zonen en schoondochters.

Geschreven verslagen

In de bakermat van de menselijke cultuur, het stroomgebied tussen de Eufraat en de Tigris -waar ook het Paradijs moet zijn geweest- zijn bij opgravingen grote bibliotheken gevonden. In Ur, Nineve, Babylon tot in Syrië toe zijn enorme collecties kleitabletten gevonden die stammen van vóór de tijd van Abraham 2) en zelfs nog ouder: van vóór de zondvloed!

In diverse musea over de hele wereld zijn deze kleitabletten, vaak beschreven in een soort van hierogliefen, te vinden. Ook zegels uit deze tijd zijn teruggevonden. Van één van de heersers uit de Babylonische tijd is zelfs opgetekend dat hij "uren lang de geschriften van vóór de vloed bestudeerde". Assurbanipal, grondlegger van de bibliotheek van Nineve, heeft ook referenties nagelaten aan de 'tijd van voor de vloed'. Abraham, en de andere aartsvaders, zijn zeer bekend geweest hiermee, nog afgezien van het feit dat Abraham mogelijk Sem gekend heeft. Er was dus al voor de zondvloed sprake van een geschreven traditie. De verhalen van vóór die tijd -welke wij in de Bijbel aantreffen- zijn dus niet zomaar gebaseerd op orale overleveringen, mythen en sagen, maar er is sprake van een schriftelijke, in steen en gebakken klei, verslaglegging!

De traditie wil dat Mozes het verslag van Genesis op schrift heeft gezet; op de manier die gebruikelijk was geworden bij de Hebreërs en die ze hadden geleerd bij de Egyptenaren: in boeken van leer en/of op rollen papyrus. Helaas had deze ontwikkelde manier van vastleggen ook één nadeel: papyrus en leer zijn vergankelijker dan steen en kleitabletten. Daarom moest na verloop van tijd het origineel gekopieerd worden en zijn de oudste, oorspronkelijke, documenten verloren gegaan.

Het is uiteraard niet ondenkbaar dat Mozes inderdaad -zoals sommigen aannemen- alles wat hij opschreef van God geopenbaard kreeg maar de kans is vele malen groter dat Mozes zich, met zijn uitstekende opleiding aan het hof van Egypte en veertig jaar in dienst van de koning-priester Jethro!, baseerde op de bekende, geschreven, bronnen. Het is eveneens niet ondenkbaar dat de Hebreërs zelfs reeds decennia lang beschikten over eigen, geschreven, bronnen - net als alle volken om hen heen. Lezen en schrijven, wiskunde, sterrenkunde e.d. waren reguliere wetenschappen waarin de koningen, priesters en adel bedreven waren. De enorme verzamelingen kleitabletten, inscripties, papyrusvondsten e.d. bewijzen dit on-omstotelijk.

De schriftcritici beweren dat de Bijbel is ontstaan vanuit een 'orale traditie' en daarom 'onbetrouwbaar' zou zijn op velerlei gebied. Maar wanneer wij weten dat het éérste alfabet reeds 1800 jaar voor Christus is ontstaan, er kleitabletten en zegels zijn van vóór de zondvloed en de enorme Babylonische en Syrische bibliotheken bewijzen dat er reeds honderden jaren vóór Abraham een geschreven traditie was kunnen we niet anders concluderen dan wat de archeologen al lang weten: je moet wel uitzonderlijk onwetend zijn wil je beweren en vasthouden aan de stelling dat de Bijbel gebaseerd is op (orale) overlevering, sagen en legenden.

De dieren in de Ark

Veel mensen beweren vervolgens dat alle dieren nooit in de Ark zouden hebben gepast. Effectief ontkent men met zo'n opmerking de breed gedragen opvattingen aangaande de evolutie, dat is: dat dieren zich in hun ontwikkeling kunnen aanpassen aan hun leefomgeving en er nieuwe varianten van een soort kunnen ontstaan (soms zelfs in betrekkelijk korte tijd). Hoewel ik geen aanhanger ben van de evolutie-theorie, is het opmerkelijk te constateren dat men ééruzijds van mening is dat ál het leven uit slechts een ééncellige is ontstaan en vervolgens deze ontwikkeling van bestaande diersoorten naar diverse varianten (binnen de eigen soort) ontkent! Wie naar onze eigen huisdieren (koe, hond, kat) kijkt weet beter!

Volgens diverse Biologen en andere deskundigen zouden er in de Ark namelijk niet meer dan slechts 43 zoogdiersoorten, 74 vogelsoorten en 10 reptielachtigen nodig zijn geweest om de grote verscheidenheid van de op dit moment bekend zijnde diersoorten te kunnen voortbrengen. De Ark had een nuttige ruimte van ca. 40.000 m³, meer dan voldoende ruimte en het is niet onwaarschijnlijk dat er dan ook veel meer diersoorten aan boord zijn gegaan. Insecten e.d. zullen sowieso meegegaan zijn aan boord; alleen al tijdens de bouw van het schip zullen ze 'per ongeluk' aan boord zijn gekomen maar uiteraard ook bewust door Noach aan boord zijn gebracht.

Noach, zijn gezin, de dieren - ze gingen in de ark op de 17e dag van de 2e maand in Noach's leven 600e levensjaar. In zijn 601e levensjaar, op de 1e dag van de 1e maand, was het water zo ver gedaald dat ze de ark uit konden gaan en de aarde weer konden betreden en bewonen. Al met al dus bijna een vol jaar waarin de aarde onbewoonbaar was door de enorme watervloed. Wonderlijk verhaal? Jazeker! Maar, zoals we konden zien een verhaal dat gesteund wordt door de fossiele getuigen in de aarde alsmede door het overweldigende bewijs in de "legenden", overleveringen en geschreven verslagen van de volken verspreid over de hele wereld.

Samengevat

De Zondvloed is een gebeurtenis welke vastgelegd is in:

- de aardlagen (geologie);
- de historische getuigen (archeologische vondsten van kleitabletten e.d., geschiedschrijving)
- de orale tradities, sagen en legenden, bekend bij 270 volken over de gehele wereld (antropologie).
- de biologische waarneming dat mutaties binnen de groep (ontwikkeling van diersoorten) voorkomt.

Wanneer al deze (vijf) wetenschapsvormen zo onomstotelijk het verhaal van Genesis, en in het bijzonder de zondvloed, bevestigen gaat het daarom niet aan de Bijbelse verslaglegging nog langer te ontkennen. Deze is geheel in lijn met alle buiten-Bijbelse, "neutrale", bewijzen!

1) Genesis 7:23 laat zien dat bijvoorbeeld de dieren die in het water leefden door deze vloed niet werden getroffen.

2) Halley's Bible Handbook, pg. 42 v.v. geeft hiervan een uitgebreide beschrijving geïllustreerd met foto's van klei-tabletten en zegels

Reuzen,.. en de weg van Kain

Door: D.T. Brinkman

(Van deze les is een audio-opname beschikbaar via de website)

In de brief van Judas lezen we, in vers 4-8, het volgende:

4 Want er zijn zekere mensen binnengeslopen – reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven – goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen en onze enige Heerser en Here, Jezus Christus, verloochenen. 5 Maar ik wil u te binnen brengen – gij hebt het immers alles eens voor goed vernomen – dat de Here een volk uit het land Egypte verlost heeft, maar een andermaal hen, die niet tot geloof gekomen waren, verdelgd heeft; 6 en dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden; 7 zoals Sodom en Gomorra en de steden in hun nabijheid, die op gelijke wijze als genen haar hoererij hebben botgevierd en ander vlees achternagelopen zijn, daar liggen als voorbeeld, onder een straf van eeuwig vuur.⁸ Desgelijks bezoedelen ook deze dromenziens hun vlees, verwerpen wat heerschappij heet en lasteren de heerlijkheden.

En in vers 10, 11:

10 Zij echter lasteren al wat zij niet kennen en in hetgeen zij, gelijk de redeloze wezens, van nature weten, ligt hun verderf. 11 Wee hun, want zij zijn de weg van Kain opgegaan, zij zijn voor de verleiding van een Bileamsloon bezweken en door het verzet van een Korach ten onder gegaan.

In deze studie willen we op twee zaken ingaan die, naar mijn mening, nauw verband houden met elkaar. Engelen, hun oorsprong ontrouw geworden, en mensen die de 'weg van Kain opgaan'.

Reuzen in de Bijbel?

In de Bijbel komen, volgens velen, reuzen voor. De bekendste is wel Goliath, de Filistijn, die door David werd verslagen. Wie kent niet de kinderbijbelverhalen en plaatjes van de beroemde herdersjongen die met een paar steentjes en een slinger –gebruikt om de dieren die hij hoedde te corrigeren- de reus velde?

Over Goliath zullen we het later nog hebben. Onze aandacht gaat in dit gedeelte namelijk in eerste instantie uit naar een ander gedeelte in de Bijbel: Genesis 6. Dit gedeelte wordt namelijk vaak naadloos in verband gebracht met wat Judas schrijft in vers 6. Genesis 6 heeft in de loop der jaren tot veel speculaties geleid. Samengevoegd met de nodige sagen, legenden en mythen trekken sommige mensen de meest bizarre conclusies en om dit te onderbouwen worden 'bewijzen' aangevoerd waarvan inmiddels allang gebleken is dat het hier om zeer dubieuze bronnen tot zelfs regelrechte falsificaties gaat.

Dit maakt daarom dat met name niet gelovige mensen vaak lacherig reageren op deze zaken. De Bijbel wordt, door toedoen van vooral de 'wilde speculaties' tot een 'sprookjesboek' verklaard, gelijk aan de sagen, legenden en onbewezen speculaties.

Ik heb deze studie gemaakt in reactie of als antwoord op een ander artikel wat ik hierover las én suggesties aangaande het (letterlijk) terugkeren van de reuzen op aarde "omdat we in de tijden van Noach leven" (nav Matteüs 24).

Al geruime tijd had ik een zekere twijfel over een bekende -en in sommige kringen vrij breed aanvaarde- uitlegging van Genesis 6 en dit andere artikel leidde er toe dat ik enig onderzoek deed. Ik wil met nadruk zeggen dat ik hieromtrent de wijsheid niet in pacht heb, maar toch eens wat andere visies of gedachten onder de aandacht wil brengen. Niet om "eens even wat nieuws" te brengen, maar om aandacht te vragen voor zaken die soms, door een al te letterlijke interpretatie van de vertaling welke wij hebben, verborgen blijven en toch heel leerzaam kunnen zijn, naar mijn mening.

Het is goed dat we de Bijbel geloven zoals deze is. Wat er geschreven is, is er geschreven! Ik wil dan ook zeker niets toe- of afdoen aan het Woord van God. Maar we moeten er ook voor waken dat we niet klakkeloos andermans mening volgen en zijn zelf verantwoordelijk voor een gedegen, persoonlijke, studie van de Bijbel.

Het thema "Reuzen" lijkt triviaal te zijn. Het interesseert mij eigenlijk niet echt of er reuzen op de aarde zijn geweest. Het gaat in deze zaak om iets anders: wat is de Bijbelse waarheid? Vertelt de Bijbel "sprookjes"? Lezen we werkelijk over 'reuzen' in de Bijbel, en dan met name in Genesis 6? Dan is het zo dat er reuzen zijn geweest! Lezen we er niet over in de Bijbel, dan zijn ze er niet geweest en worden ons verhalen verteld die geen grond hebben. Dan vertellen de betreffende Bijbel-uitleggers ons sprookjes en in dat geval hoeven we ons dan ook niet met die verhalen en afgeleiden er van bezig te houden.

Genesis 6

In Genesis 6:1-4 lezen we het volgende:

1 Toen de mensen zich op de aarde begonnen te vermenigvuldigen en hun dochters geboren werden, 2 zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen. 3 En de HERE zeide: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn. 4 De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun (kinderen) baarden; dit zijn de geweldigen uit de voortijd, mannen van naam.(NBG-vertaling)

De verklaring die voor dit gedeelte door veel mensen gegeven wordt is dan dat "de zonen Gods" engelen waren die met de (menselijke) vrouwen seksuele omgang hadden waardoor er reuzen ontstonden; enorme gedachten met -naar aanleiding van een andere 'reus' in de Bijbel- twaalf (zes per voet) tenen en twaalf (zes per hand) vingers. Ze worden, naar de Engelse vertaling, ook wel Nephilim genoemd.

De Nieuwe Bijbelvertaling doet er in vers 2 nog een schepje bovenop:

De zonen van de goden zagen hoe mooi de dochters van de mensen waren, en ze kozen uit hen de vrouwen die ze maar wilden.(NBV, 2004)

Dit bevestigt het beeld dat er hier in Genesis 6 sprake was van

1. ofwel een sage –zo doen de hedendaagse vertalers het voorkomen door de term 'zonen van de goden', in meervoud, te gebruiken-
2. ofwel 'engelen' ("of iets dergelijks").

Tekstanalyse Genesis 6

De vraag die we ons moeten stellen is tweeledig:

1. was er inderdaad een vermenging van het menselijke ras met 'engelen' of 'godenzonen'?
2. was het resultaat hiervan het ontstaan van letterlijke 'reuzen'?

Om hier een eerste antwoord op te krijgen analyseren we de tekst van Genesis 6:1-4.

1 Toen de mensen zich op de aarde begonnen te vermenigvuldigen en hun dochters geboren werden,

Hier is weinig aan te analyseren. De menselijke populatie nam toe (volgens sommige conservatieve berekeningen wel tot ver over de 2 miljard mensen, uiteindelijk, totdat de zondvloed kwam).

2 zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen.

De uitdrukking "zonen Gods" vinden we ook, onder andere, in Job 1:6. In de NBV wordt de uitdrukking vertaald met "hemelbewoners" en in sommige vertalingen ook als 'engelen' weergegeven. Wanneer we even kort naar Job 1:6 kijken zien we dat er staat dat de "zonen Gods" zich verzamelden om zich voor God te stellen en ónder hen "kwam ook de satan".

De tekst geeft géén aanleiding, mijns inziens, aan te nemen dat de satan gerekend moet worden tot de 'zonen Gods' waar, in dit verband, waarschijnlijk de engelen bedoeld worden.

De satan kán niet gerekend worden tot de 'zonen gods'! Hij was, zo blijkt uit het vervolg, een tegenstander! Hij komt om de gelovigen áán te klagen. De uitdrukking of naam 'satan' komt van het Hebreeuwse satanas en betekent immers ook: 'vijand' of 'tegenstander'.

Daarnaast geeft de tekst uit Job (immers) ook géén aanleiding te geloven dat deze 'zonen Gods' gevallen engelen (= dienstknechten van de satan!) zouden zijn. Er staat dat hij zich onder hen begaf! Waarom? Om als 'aanklager' te fungeren voor Gods aangezicht.

De Here merkt hem op, uiteraard, en wijst hem op Job. Het vervolg kunt u lezen in het betreffende boek, maar het zal duidelijk zijn dat de uitdrukking 'zonen Gods' hier dus –wanneer we van mening zijn dat het in Genesis 6 staat voor 'gevallen engelen' iets totáál anders betekent. Het verband, de context waarin de uitdrukking gebruikt wordt, is dus belangrijk. Kan dan, rekening houdend met de context, de betekenis van de uitdrukking die we hier vinden totaal tégengesteld worden? Dat is wel heel bijzonder. Het was het eerste opmerkelijke dat mij opviel in dit verband.

De Hebreeuwse woorden die worden gebruikt voor "zonen Gods", in de grondtekst, zijn in beide gedeelten: ben elohim.

Ben Elohim lijkt, oppervlakkig gezien, inderdaad te staan voor 'zonen Gods'.

Het woord "ben" betekent: "Zoon" als in "houder van de familie naam", in de breedste zin, letterlijke en figuurlijke relatie of verhouding, inclusief: kleinzoon, volk of natie (Strongs Nr. 1121).

De term 'ben' (Zoon) heeft dus een bredere betekenis dan het strikte 'zoon'. Het kan óók betekenen: een volk (of natie). Of "behorende tot". In die zin vinden we dezelfde uitdrukking, in onze vertaling althans, in Romeinen 8:14

"Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods."

en Romeinen 8:19

"Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods."

Niemand zal het –denk ik- in zijn hoofd halen om te beweren dat Paulus hier spreekt over de Engelen. En al helemáál niet over 'gevallen engelen'. Integendeel, het gaat hier over de gelovigen! Toch wordt wanneer we over Genesis 6:2 spreken zóndermeer aangenomen dat er met 'zonen Gods' de 'engelen', zelfs gevallen, zondige, engelen (oftewel: demonen) bedoeld worden!

Het is wonderlijk –gezien het vergelijkingsmateriaal in Job en Romeinen- hoe we hier, in Genesis 6:2, dan ook opeens de demonen tot 'zonen Gods' kunnen bombarderen. Dr. Halley, die tijdens zijn leven een zeer gerenommeerd Baptistenpredikant en Bijbelleraar was, schrijft hierover dan ook dat er **twee** uitleggingen mogelijk zijn:

"De zonen Gods worden door sommigen gezien als de gevallen engelen waaraan gerefereerd zou kunnen worden door 2 Petrus 2:4 en Judas 6, of leiders van de familiegroep van Set die huwden met nakomelingen van Kain". (Halley's Bible Handbook, pg. 72).

De verklaring, dat de 'zonen Gods' nakomelingen van Set zijn is (tegenwoordig) veel minder populair dan de, meer speculatieve, uitlegging dat het hier zou gaan om gevallen engelen. In de context van dit gedeelte echter is dit, zoals we verder zullen zien, op zijn minst aannemelijk.

Set versus Kaïn

De nakomelingen van Set –die volgens Eva "in de plaats van Abel" was gekomen Gen. 4:25, waren degenen die in geloof wandelden, vgl. Gen. 4:26 waar we lezen: "Toen begon men de naam des HEREN aan te roepen."

De "zonen Gods" drukt in Genesis 6 dan ook niet uit dat het hier (gevallen) engelen waren, maar de kinderen van de Here in gééstelijke zin, -zoals we dat ook bij Paulus in Romeinen 8 zien immers!- en de "dochteren der mensen" zijn vrouwen die behoorden tot de "vleselijke", mens-gerichte, bloedlijn van Kaïn en zijn vrouw.

Kaïn was weggezonden vanwege zijn zonde en had zich elders gevestigd met zijn vrouw. Net als Adam en Eva en de 'zonen en dochteren' die zij kregen, kregen ook Kaïn en zijn vrouw kinderen en hun dochters waren de "dochteren der mensen".

Deze twee stammen –Set en Kaïn- waren wezensvreemd aan elkaar. Kaïn was niet voor niets weggetrokken, aangezien hij wist dat hij niet meer bij zijn familie kon blijven. Zij vereerden immers de Here God!

Dr. Scofield spreekt hier dan ook over "twee zaden". Hij zegt:

"De éérste beschaving die teniet werd gedaan door de zondvloed, was Kaïnitisch van oorsprong, karakter en bestemming. Elk element van de grootste materiële beschaving wordt genoemd in de verzen [Genesis 4:16-22], stedelijk en landelijk leven, ontwikkeling van kunsten en nijverheid".

Daarnaast wijst Dr. Scofield ook op de betekenis van de namen die we zien:

"Henoeh [lijn Set] betekent leraar, .. Lamech [lijn Kaïn] veroveraar."

Doordat de bloedlijn van Set zich met de nakomelingen van Kaïn vermengde door te trouwen, kinderen te krijgen, vermengden zij zich met de zondige erflijn (zie Genesis 4!) van Kaïn en vielen zij, zoals vers Gen. 6:3 ook aangeeft, in zonde. We lezen over ongeestelijk leven, geweld met de dood tot gevolg (Gen. 4:8, Gen. 4:23), opstand tegen God. Vanaf dat moment was er geen sprake meer van "zonen Gods" maar slechts van "mensen". Alléén in de Hemelse Gewesten kwamen zij nog voor, zoals we zagen in Job, en later weer in het Nieuwe Testament en wel in Romeinen 8! We zien dus dat er uiteindelijk nog zeer weinig gelovigen overblijven: Noach en zijn familie.

Wanneer het zo zou zijn dat de demonen of gevallen engelen als zodanig zouden worden aangeduid, dan zouden wij ze zeker verder in het Oude- of Nieuwe Testament zo nog zijn tegengekomen. De uitdrukking "zonen Gods" staat mijns inzien daarom nimmer voor 'gevallen engelen' of andere zondaars. **Deze uitdrukking is slechts gebruikt voor gelovigen c.q. dienaars van God, in welke verschijningsvorm dan ook, zowel op de aarde als op de Hemel.**

3 En de HERE zeide: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn.

We merken dus op dat de Here zijn Geest niet voor altijd in de mens zal laten blijven. De mens zal moeten sterven, zijn levensdagen zijn begrensd. Wanneer hier de "reuzen", de beweerdelijke nakomelingen, het probleem waren geweest was het, mijns inziens, niet noodzakelijk geweest om het gehele menselijke ras uit te roeien.

Het is hier heel duidelijk dat de Here God stelt dat de mensen zich misdragen hebben. Wanneer de mensen misleid zouden zijn geweest doordat er engelen "in menselijke gedaante" hen voor de gek hadden gehouden –zoals ons vaak voorgehouden wordt- dan kon God die mensen hun

onwetendheid toch niet aanrekenen? Nee, we zien hier dat de mensen bewust zondigden. Naar mijn mening daarom weer een bevestiging van wat ik eerder stelde: de mensen die God volgden vielen in zonde door zich te vermengen met hen die in opstand leefden tegen God.

Nephilim

Maar, zal de tegenwerping zijn: er staat toch écht in vers 4 dat er sprake was van reuzen!

4 De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun (kinderen) baarden; dit zijn de geweldigen uit de voortijd, mannen van naam.

Het woord "reuzen" is een vertaling van het woord enphlms. In het engels wordt dit vertaald of weergegeven als "nephilims" en dat woord wordt dan ook vaak in onze taal gebruikt. Wie op bijvoorbeeld internet hiernaar zoekt, kan de meest fantastische verhalen lezen..

De "Korte Verklaring" stelt ondermeer:

"Voor de strekking van de in deze verzen (1-4) geboden mededeling is van beslissende betekenis wat men hier onder "Gods kinderen" heeft te verstaan. Volgens velen [...] zijn dat de engelen. Zij beroepen zich er op dat in Job 1:6, 2:1; 38:7 onder "Gods kinderen" metterdaad de engelen zijn te verstaan.

Hier zou dus sprake zijn van een tegennatuurlijke verbintenis tussen engelen en vrouwen. Deze opvatting kan echter onmogelijk juist zijn. Immers uit vers 2 is duidelijk dat het gebeurde in hoofdzaak als een vergrijp van de "kinderen Gods" wordt getekend [...] Maar in vers 3 volgt niet, gelijk men verwachten zou indien die "kinderen Gods" engelen waren een bestraffing of een oordeel over die engelen, doch het daarin weergegeven woord Gods heeft UITSLUITEND betrekking op MENSEN. Vers 3 is zeer moeilijk voor de verklaring maar hoe het ook moge verklaard worden, onweersprekelijk is in ieder geval, dat het ENKEL EN ALLEEN op de mensenwereld betrekking heeft. [...]

De "reuzen" waarvan in dit vers sprake is worden door hen die in vers 1 en 2 aan huwelijken van engelen met vrouwen uit de mensen denken gehouden voor het kroost dat uit deze tegennatuurlijke verbintenissen zou zijn voortgekomen [...] Wanneer daar tenslotte nog bij staat "mannen van naam" dan moet dit in verband worden gebracht met de aanduiding in het begin: "de reuzen"; zij waren bij de lezers bekend als de befaamde geweldenaars uit de grijze voortijd."

Het waren de mensen die in overtreding waren, niet "engelen". Immers: het waren ook de mensen die gestraft, geoordeeld, werden. De eventuele "gevallen engelen" worden hier niet geoordeeld. Zij waren toch, zo veronderstelt men, degenen die de val van de mens veroorzaakten? Wanneer we kijken naar de geschiedenis in de hof van Eden zien we dat wanneer de satan de mens verleid er over hem wel dégelijk een straf wordt ugesproken. Dat zou dan nu ook het geval moeten zijn geweest wanneer er sprake zou zijn van 'gevallen engelen' die de mensen hadden verleid tot deze grote zonde.

In de Strongs' lezen we hier (o.a.) als voetnoot bij het woord "Nephilim": "a feller, i.e. a bully or tyrant'. feller => bullebak, tiran. En daarmee is het raadsel feitelijk opgelost: **enphlms zijn géén reuzen**, maar het woord betekent "bullebakken en tirannen". Fell of Feller betekent daarnaast volgens Webster's Woordenboek: "Gevaarlijk, wreed, verschrikkelijk, sinister", etc.

Dit is dan ook volstrekt in overeenstemming met de context, waaronder Genesis 4.

"Toen zij nu in het veld waren, stond Kaïn tegen zijn broeder Abel op en doodde hem. [...] En Lamech zeide tot zijn vrouwen: Ada en Silla, hoort naar mijn stem; vrouwen van Lamech, neigt uw oor tot mijn rede. Ik sloeg een man dood om mijn wonde, een knaap om mijn striem; want Kaïn wordt zeventvoudig gewroken, maar Lamech zevenenzeventig maal!"

De "reuzen" waren dus niet zozeer in de fysieke of letterlijk zin "reuzen" maar in de figuurlijke zin waren het "reuzen"; Gewelddadig en wreed van karakter, conform de lijn van Kaïn!, en "groots" in hun zonde en afwijking van God!

In deze bloedlijn zien we, terzijde, voor het eerst ook expliciet genoemd dat een man *twéé* vrouwen neemt.

In de lijn van Set zien we mannen als Henoeh (Gen. 5:21), die "wandelde met God", Noach (Gen. 5:29) waarvan zijn vader profeteerde: "Deze zal ons troosten over de moeitelijke arbeid onzer handen op deze aardbodem, die de HERE vervloekt heeft". En, uiteindelijk, werd Noach de stamvader van de mensen ná de zondvloed.

Verder merk ik nog het volgende op: sommigen beweren dat Genesis 6 de 'val van de engelen' was; dat zij door seksuele omgang met vrouwen te hebben waren gevallen. Dat dit uiteindelijk leidde tot de allesvernietigende watervloed.

Hier zijn twee zaken die ik u in overweging wil geven:

1. hoe is het mogelijk dat engelen, die **niet** over een fysiek lichaam beschikken, seksuele omgang met vrouwen hebben? Engelen en mensen zijn beiden totaál verschillende scheppingen die niet met elkaar kunnen mengen

want

2. als dat wel zo was en dit de zondvloed tot gevolg zou hebben gehad, waarom zou de satan dan niet keer op keer zijn demonen hebben uitgezonden om het zelfde te doen en zodoende de mensheid keer op keer te verleiden en in zonde te storten?

Wat was nu het gevolg –en mijns inziens het doel!- van de zondvloed? Dat de bloedlijn van Kaïn en alles wat er mee besmet was uitgeroeid werd. Niet zozeer de reuzen –in letterlijke zin- als wel de figuurlijke "reuzen": de mensen die absoluut en totaal ongehoorzaam aan God –willens en wetens!- leefden en hem verwierpen. Geen enkel respect hadden voor het leven van een ander, met geweld en getiranniseer de mensen rondom hen onderwierpen, etc!

Dr. Scofield merkt hierover op:

"Zolang de Sethieten (nakomelingen van Seth) een zuivere en gescheiden wandel handhaafden, werd er een getuigenis tegen het veel-godendom en afgoderij en van de Goddelijke eenheid bewaard. Het compromis met het heidendom zagen zij door de vingers. Ongetwijfeld bleek het zuurdesem te zijn, en de Sethieten zullen begonnen zijn enkel te juichen over de 'beschaving' Zoals wij van de tegenwoordige beschaving die nu omkomt in bloedvergieten, kunnen horen dat ze 'christelijk' is".

In Matteüs 24 verwijst de Here Jezus naar de 'dagen van Noach'. In het einde der tijden zal het weer zo zijn als toen. Mensen zullen elkaar huwen en ten huwelijk geven. Ze zullen eten en drinken, vrolijk zijn.. genieten van 'al het goede van de wereld'. Geweldenarij, afgoderij, geldzucht, enz. het wordt allemaal als 'verworvenheden' gezien van deze tijd, inclusief de "bevrijding" van het "christelijke juk". We zijn, zoals de Here had voorspeld. "terug bij af".

Zijn er, om op het begin terug te komen, daarom in het laatste der dagen weer 'reuzen'. Ja, wel degelijk. Maar, net als toen, niet in de letterlijke maar in de figuurlijke zin. In opstand tegen God is de huidige beschaving wederom 'als een reus', reusachtig groots.

Samenvatting

De conclusie, naar mijn bescheiden mening, moet hier dus zijn dat wij in Genesis 6 niet lezen over letterlijk reuzen, ook niet lezen over 'gevallen engelen' die zich met de mensheid vermengden.

Het ging hier om degenen die in de lijn en op de weg van Kaïn gingen: opstand en ongelof. Gekoppeld aan geldzucht, geweld, tirannie, machtsmisbruik, leugen en bedrog, afgoderij, etc.! Daarnaast, zoals ook de Korte Verklaring aangeeft, ging het hier om het menselijke geslacht dat strafwaardig werd voor God door zijn eigen misdrijvingen. Dát is de essentie van dit gedeelte!

Reuzen in het Beloofde Land

Wie de Bijbel kent, weet echter dat toen Israël uit de verdrukking in Egypte werd geleid zij in Kanaän ook dezelfde "Nephilim" tegenkwamen. Althans, zo wordt beweerd.

Genesis 6 en Numeri 13 zijn de **enige** plaatsen waar wij –in de NBG- de term "reuzen" tegenkomen. We lezen hierover in Numeri 13:25-35:

"25 Na verloop van veertig dagen keerden zij terug van het verspieden van het land; 26 zij gingen op weg en kwamen tot Mozes en Aäron en de gehele vergadering der Israëlieten in Kades, in de woestijn Paran, en brachten hun en de gehele vergadering bericht en toonden hun de vrucht van het land. 27 Zij verhaalden hem dan en zeiden: Wij kwamen in het land, waarheen gij ons gezonden hadt, en ja, het vloeit van melk en honig, en dit is zijn vrucht.

28 Het volk echter, dat in het land woont, is sterk en de steden zijn ommuurd en zeer groot, en ook de kinderen van Enak zagen wij daar; 29 Amalek woont in het Zuiderland, de Hethieten, Jebusieten en Amorieten wonen in het bergland, de Kanaänieten aan de zee en aan de oever van de Jordaan.

30 Daarop trachtte Kaleb het volk tot bedaren te brengen tegenover Mozes en zeide: Laat ons gerust optrekken en het in bezit nemen, want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren. 31 Maar de mannen die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij zullen tegen dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij.

32 Ook verspreidden zij onder de Israëlieten een kwaad gerucht omtrent het land dat zij verspied hadden, door te zeggen: Het land dat wij zijn doorgetrokken om het te verspieden, is een land dat zijn inwoners verslindt, en alle mensen die wij daar zagen, waren mannen van grote lengte. 33 Ook zagen wij daar de reuzen, Enakieten, die tot de reuzen behoren, en wij waren als sprinkhanen in onze eigen ogen en ook in hun ogen."

In de grondtekst wordt hier, in vers 33, door de verspieders hetzelfde woord als in Genesis 6 gebruikt. Dit gedeelte wordt dan als 'bewijs' aangevoerd of aanéengeregen met Genesis 6:4 en dan is de conclusie: "Het gaat over dezelfde reuzen, immers: in Genesis 6:4 staat: De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna". Nadrukkelijk wordt gewezen op het "ook daarna". Gesteld wordt, dat de 'reuzen' die Israël aantrof in Kanaän **nakomelingen** waren van de reuzen uit Genesis 6:4.

We moeten daarom eerst nog even terug gaan naar Genesis 6, en wel vers 5-8:

"5 Toen de HERE zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was, 6 berouwde het de HERE, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart. 7 En de HERE zeide: Ik zal de mensen, die Ik geschapen heb, van de aardbodem uitroeien, de mensen zowel als het vee en het kruipend gedierte en het gevogelte des hemels, want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb. 8 Maar Noach vond genade in de ogen des HEREN."

Hier lezen we zonneklaar dat de Heere de mensen uitroeide van de aardbodem. En niet alleen de mens, ook ál het vee, kruipend gedierte en zélfs het gevogelte! Oftewel: **alle levende wezens werden uitgeroeid**. Slechts wat meeging in de ark overleefde. Dit klinkt, en ís, verschrikkelijk. Het was een ramp welke zijn weerga niet kende (lees hier over de zondvloed). Maar kennelijk was de wereld zó verdorven geraakt dat het niet anders kon. We moeten daarbij ook niet vergeten dat de schepping toen al een duizend jaar bestond. De mensheid, onder de bedeling van het geweten, was totaal gecorrumpeerd.

Het is dus absoluut onmogelijk de theorie stand te doen houden dat hier in Numeri wordt gesproken over nakomelingen van de "Nephilim" uit Genesis 6:4. Alles wat leefde was verdwenen, door de zondvloed. Oók eventuele 'reuzen'.

Die conclusie kunnen we trekken als we schrift met schrift vergelijken. En, nog belangrijker, ook Numeri 13 zegt iets heel opmerkelijks. Wanneer we kijken naar de verspieters zien we dat Kaleb zegt:

"Laat ons gerust optrekken en het in bezit nemen, want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren"

Was Kaleb dan niet bang voor de "reuzen" die ze gezien hadden? Had hij zóveel vertrouwen in God dat hij zelfs tegen boomlange reuzen durfde te vechten? Hoe kon hij denken dat ze gerust konden optrekken tegen een volk van reuzen? **De sleutel ligt in vers 32!** We mogen en moeten vers 33 niet uit de context halen en het als 'bewijs' aanvoeren. Integendeel, want dan ontgaat ons volledig wat hier aan de hand was:

"32 Ook verspreidden zij onder de Israëlieten **een kwaad gerucht** omtrent het land dat zij verspiet hadden, door te zeggen: Het land dat wij zijn doorgetrokken om het te verspieten, is een land dat zijn inwoners verslindt, en alle mensen die wij daar zagen, waren mannen van grote lengte. 33 Ook zagen wij daar de reuzen, Enakiëten, die tot de reuzen behoren, en wij waren als sprinkhanen in onze eigen ogen en ook in hun ogen"

Het was een "kwaad gerucht" die de tien verspieters verspreiden. **Een "vette leugen"!!**

Zij probeerden, door in te spelen op *sagen en mythen* over reuzenvolken (want die mythen bestonden ook toen al!) en te verwijzen naar de "Nephilim" van vóór de zondvloed het volk over te halen om niet op te trekken en het land niet in te nemen.

Woonden er dan géén reuzen? Nou, laten we het zo zeggen: de tien verspieters overdreven de zaak schromelijk. Uit de geschiedschrijving, en ook de Bijbelse geschiedenis, is bekend dat bijvoorbeeld de Amorieten een lang volk waren, oorspronkelijk ook zeer machtig. Ze waren volgens Easton's Bible Dictionary niet zozeer reuzen maar, net als dat we in Genesis 6 zagen, geweldadige tyrannen. Ook de zonen van Anak worden zo aangeduid. Zij heersten ook, in zeer vroege tijden, in de omgeving van Ur –waar Abraham vandaan kwam- en waren ook in de tijd van de Babyloniërs zeer machtig en volgens sommigen waren de Babyloniërs ofwel aan hen verwant.

Koning Og

Eén van de Amorieten (ook wel Ammonieten genoemd) was Koning Og. Hij was een wreed heerser en tegenstander van Israël. In de Joodse mythologische verhalen –want die zijn er uiteraard ook- wordt beweerd dat Koning Og de stamvader van alle Amorieten was en dat hij, toen Israël het land binnentrok, 3000 jaar oud was. Het verhaal ging, en gaat, dat hij de éniige overlevende was van de zondvloed door zich aan de ark vast te klampen en door Noach gevoed werd. Dit verhaal is natuurlijk onzin, maar het zijn dit soort verhalen die op de achtergrond meespeelden toen de tien verspieters hun leugen vertelden om het volk bang te maken.

Het zijn deze zelfde verhalen de mensen van mening doen zijn –bewust of onbewust- dat er ná de zondvloed nakomelingen van de reuzen van ervóór waren. Het "boek van Henoch", althans de huidige variant er van, is voorzover mij bekend ook gedeeltelijk op deze mythologische verhalen gebaseerd. Daarom is het ook zo gevaarlijk dit boek als een bron voor onze studie te gebruiken als we over de Bijbel spreken. Over Koning Og lezen we in onder andere Deut. 3:11

"Alleen Og, de koning van Basan, was overgebleven als laatste der Refaïeten; zie, zijn rustbank was een rustbank van ijzer; zij staat immers in Rabba der Ammonieten. Negen el is zij lang en vier el breed naar de gewone el."

Aan de maten van zijn "bedstee" of "rustbank" meent men te moeten concluderen dat we hier te maken hebben met een gigantische reus. De maten zijn de 'gewone el', zo wordt nadrukkelijk

vermeld, en niet de Koninklijke el die 'een handbreedte' extra was. De el is 54 centimeter. Dat betekent dat zijn 'rustbank' 4.86 meter lang en 2.16 meter breed was.

Betekent dit dat Koning Og zo'n ruime 4 meter lang was? De commentatoren merken op dat de vertaling 'rustbank' of 'bed' niet juist is. Er staat, aldus de kenners van de grondtekst, **dat het een sarcofaag was**. Terecht hebben andere vertaling daarom ook hetgeen hier staat niet vertaald als 'rustbank' maar zijn 'baar'. Daarbij merkt men op:

"het is waarschijnlijk een basalten, ijzerhoudende of ijzerkleurige, stenen sarcofaag die geschikt was om de kist te herbergen van de zeer lange koning [...] de ijzerkleur en samenstelling was de aanleiding het te beschrijven als een ijzeren container" (NET.Bible)

Het heeft er alle schijn van dat de vertalers hier dus de plank misgeslagen hebben, met, helaas, de nodige consequenties. Althans: het wordt door sommigen, door de tekst uit zijn context te lichten, gebruikt om de lengte van Koning Og te beschrijven. Dit is, mijns inziens, helemaal niet het doel van deze tekst: **men spreekt over zijn graf** en het feit dat deze nog steeds getuigt van hem (vgl. de betreffende geschiedenis in Deuteronomium 3).

Het was dus de bedoeling dat Koning Og, na zijn dood, hierin zou worden begraven. Zijn de maten van iemands graf, en zeker een *Koningsgraf*, bepalend voor zijn lengte? Als we kijken naar de graven van de Egyptische Farao's, maar ook modernere "praalgraven" (u kunt ze op diverse kerkhoven bewonderen) weten we dat dat niet het geval is.

Let wel: ik ontken niet dat Koning Og en de Amorieten waarover hij heerste een *lang* volk waren. In de ogen van de gemiddelde Israëliet waren ze immers alleen daarom al onoverwinnelijk. Het waren grote, goedgebouwde, mensen die indruk maakten maar bovenal waren het de ommuurde steden die als onneembaar werden geacht. En toen er niet werd geluisterd kwamen ze met hun "kwaad gerucht". Zoals gezegd: het was niet voor niets dat Jozua en Kaleb van mening waren dat dit volk door Israël verslagen kon worden. En dit gebeurde ook.

Verovering van het land

Jozua en Kaleb hadden daar géén "reuzen" gezien, anders zouden zij zeker het verhaal van de andere tien verspieders moeten hebben bevestigd. Dat deden zij nadrukkelijk niet, integendeel. Hún getuigenis was een waar getuigenis en dat is dan ook het getuigenis waarop we onze aandacht moeten vestigen, niet op de leugen! Tevens lezen wij **niet**, in het boek Jozua bijvoorbeeld, dat, toen de Israëlieten het land veroverden, zij op (stammen van) reuzen stuitten. **Integendeel**, met succes namen zij het land in en troffen er geen enkele reus aan.

De Amorieten en andere volken wérden verslagen door Israël onder aanvoering van Jozua. Nergens wordt verder nog melding gemaakt van "Nephilim". Sterker nog: men ging wonen in de steden en de huizen van de verslagen "reuzen".

Laten we wel zijn, zelfs ik met mijn redelijke lengte van 1.86, zou mij niet prettig voelen in een woning gebouwd voor iemand van meer dan 3-4 meter.. En toch.. meent ment te moeten onderwijzen dat er complete reuzenstammen leefden in Kanaän!

Als we zo'n huist zouden bekijken.. alle maatvoeringen zouden verkeerd zijn. Waarschijnlijk zou ik me voelen als een kleuter en nauwelijks uit het raam kunnen kijken of normaal de trap op kunnen lopen. Uit de vele archeologische vondsten blijkt dan ook niet dat er reuzen hebben gewoond in deze gebieden, integendeel: de (opgegraven) huizen waren volstrekt normaal te noemen.

Baalstempel, PalymraDe afgoderij

Er was wel iets bijzonders aan de hand met de huizen in Kanaän. Van veel steden en plaatsen lezen we dat ze met 'de ban' werden geslagen. Oftewel: compleet verwoest of verbrand. De reden hiervoor lag in de afgoderij. Zij dienden de Baäl – de God van het weer, de vruchtbaarheid én.. de oorlog.

Afb. rechts de Baäls' tempel te Palmyra waar mensenoffers werden gebracht en "tempel-prostitutie" werd bedreven. Bron: www.bijbelseplaatsen.nl

Uit opgravingen is ook gebleken dat de inwoners van het land bij de bouw van een nieuw huis dit huis aan Baäl en de Molochs wijdden. Dit deden zij op een verschrikkelijke manier: in de hoek van de woning werd een baby ingemetseld. Deze afgoderij moest letterlijk en figuurlijk uit het land uitgeroeid worden om het volk van God er niet mee te besmetten. Vandaar dat veel steden tot de grond verwoest werden en 'met de ban geslagen'.

David en Goliath?

Hoe zit dat nou met David en Goliath... Was Goliath dan 'geen reus'? We lezen dat zijn lengte, volgens 1 Samuël 17:4 "6 el en een span" was. Dat is ruim 3 meter. In de Engelse vertaling echter staat dat hij "bijna zeven voet lang" (seven feet) was. **En dat is.. 2.13 m..**

Dit is natuurlijk, in de ogen van de Israëlieten, nog steeds reusachtig lang. Zelfs voor onze begrippen is dat een zeer lange man geweest. De gemiddelde lengte uit die tijd heb ik niet kunnen vinden, maar bijvoorbeeld in de middeleeuwen was men over het algemeen rond de 1.50-1.60. Het zal toen niet veel anders zijn geweest denk ik. Pas de laatste eeuwen is de mens, door veranderde voeding en medische zorg, steeds langer geworden.

Het opmerkelijk verschil in onze vertaling met de nieuwste vertalingen is veroorzaakt door recente vondsten van ondermeer het boek 1 Samuël, oude Griekse manuscripten en gebaseerd op het getuigenis van de bekende, Joodse, geschiedschrijver Flavius Josephus. Vergeet niet dat de NBG-vertaling namelijk al weer behoorlijk oud is (het OT stamt uit 1921). Ook de NBV-vertaling is nog steeds op dezelfde grondtekstverzameling gebaseerd en houdt geen rekening met de vondsten van zeer oude, Bijbelse, manuscripten van de laatste 50, 60 jaar.

Goliath daagde de Israëlieten uit om de slag in een kampgevecht te beslechten. Dat was indertijd geen vreemd gebruik; de twee sterkste strijders vochten met elkaar en degenen die de ander doodde had gewonnen.

Goliath was een indrukwekkende, inderdaad "reusachtige", verschijning. Met een wapenrusting van meer dan 100 kilo. Hij moet dus niet alleen lang zijn geweest, het wás gewoon een enorme sterke man. Gespierd en zeer groot. En daar kwam de puber David op af, zonder wapenrusting, met wat herders-attributen. Goliath vroeg niet voor niets "of hij soms een hond was"...

1 Samuël 17:4-7

"4 Toen trad een kampvechter uit het leger der Filistijnen naar voren. Hij heette Goliath, uit Gat. Hij was zes el en een span lang. 5 Een koperen helm had hij op zijn hoofd, en hij was bekleed met een geschubd pantser; het gewicht van dit pantser was vijfduizend sikkels koper. 6 Aan zijn benen had hij koperen scheenplaten en op zijn schouder droeg hij een koperen werpspies. 7 De schacht van zijn lans was als een weversboom, en de punt van zijn lans was van zeshonderd sikkels ijzer. En een schilddrager ging voor hem uit."

1 Samuël 17:43 laat zien wie Goliath was, een echte afgodendienaar:

"De Filistijn zeide tot David: Ben ik een hond, dat gij met een stok op mij afkomt?
En de Filistijn vervloekte David bij zijn goden."

David trad hem tegemoet uit naam van de Here. Hij won deze ongelijke strijd, omdat hij op God vertrouwde. Omdat hij wist dat dit beest-mens dat voor hem stond op zijn eigen kracht vertrouwde en de afgoden diende. Dáárom wist David, in vertrouwen op de Here, dat hij van hem zou winnen. Het was geen jeugdige overmoed maar Godsvertrouwen.

Waarom ... de vertaalkeuze.

Een vraag die gesteld werd naar aanleiding van dit alles was: "Waarom is er in Genesis 6 door de vertalers dan gekozen voor het woord 'reuzen', terwijl bijvoorbeeld het woord 'gewelddadigen' een betere vertaalkeuze zou zijn geweest. Daarbij, als dat gedaan was, waren veel misverstanden voorkomen'.

De gedachte die ik veel tegen gekomen ben is dat de vertalers met het woord 'Nephilim' niet uit de voeten konden. Aangezien in het gedeelte in Numeri 13 echter hetzelfde woord voorkomt en in verband wordt gebracht met zeer lange mensen (Numeri 13:32) is dit, in een groot aantal vertalingen, in Numeri 13 als "reuzen" vertaald en daarom óók in Genesis 6.

Numeri 13 is dan ook de grondslag voor de vertaling geweest van Genesis 6. Op basis van deze vertaalkeuze én een zekere gedachtegang over de 'gevallen engelen' (de val van satan en zijn engelen wordt dan hieraan gerelateerd) is vervolgens de theorie ontstaan over de vermenging van mensen met engelen etc., etc.

De weg van Kaïn

Ook Goliath was dus iemand die de weg van Kaïn volgde. Zoals alle inwoners van Kanaän deden. Door de hele Bijbelse geschiedenis heen hebben wij ze gezien: mensen die in opstand tegen God zijn. Het was het begin van alle ellende; de ongehoorzaamheid van Adam en Eva, met als vrucht de zondeval.

Het zichtbare resultaat van deze zondeval was een "reusachtige" beschaving vol geweld en afgoderij, het achterna lopen van geld en goed ten koste van iedereen. Dood en verderf. Zowel lichamelijk als geestelijk.

Dr. Scofield zegt dan ook, terecht:

"God komt niet onder de indruk van aardse beschavingen. Hij heeft te veel van hen zien opkomen en ondergaan. Op elke beschaving past God zijn "vuurproef" toe: Is het rechtvaardig?"

De Goddeloze beschavingen hebben de Here áltijd gehaat. In Johannes 7:7 zegt de Here Jezus dan ook:

"U kan de wereld niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig, dat haar werken boos zijn."

De Heere doorziet namelijk waar deze beschavingen en de mensen die er volop aan deelnemen mee bezig zijn. Het resultaat, in de dagen van Noach, was dat de aarde werd overspoeld met de zondvloed. Echter, beloofd is dat dit nooit weer zal gebeuren. Doet de Here dan niets aan het kwaad dat tegenwoordig rondgaat? Jazeker wel.

In de brief van Judas lezen we dat het oordeel van God zich reeds lánɡ met de mensen bezighoudt die in opstand zijn tegen Hem. Judas schrijft, in het 3-4e vers:

"Geliefden, daar ik mij in alle opzichten beijver u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, zie ik mij genoodzaakt het te doen met de vermaning, tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. 4 Want er zijn zekere mensen binnengeslopen – reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven – goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen en onze enige Heerser en Here, Jezus Christus, verloochenen."

Judas zegt –en vandaar dat hij allerlei voorbeelden aanhaalt over Kain, engelen die ontrouw waren, Sodom en Gomorra etc- dat het goddelozen zijn!

Het ergste is dat al in de tijd van Judas deze goddelozen ook de Gemeente van Christus Jezus binnengeslopen zijn. En tegenwoordig is dat alleen maar erger geworden; terecht dat Dr. Scofield – zo'n 100 jaar geleden al!- opmerkte dat het zuurdesem is. Bedorven spul is toegevoegd aan de Gemeente van Christus.

De Gemeente van Christus is, net als indertijd die andere Zonen Gods -de nakomelingen van Set- bedorven geraakt. Er zijn mensen binnengeslopen en ze hebben zich "vermengd" met de Zonen Gods. Mijn ervaring is dat het de mensen zijn waar tegen opgekeken wordt. Ze worden als de "geestelijke reuzen" gezien. Mensen kijken tegen ze op; ze bedienen zich van zogenaamde 'geestesgaven' –Judas, 8e vers- maar ondertussen, zo zegt Judas

"bezoedelen ook deze dromenziens hun vlees, verwerpen wat heerschappij heet en lasteren de heerlijkheden."

Dat is nogal wat! Voor ons is het een troost te weten dat, ook als dergelijke mensen in onze eigen gemeenten en groepen binnensluipen en mensen weten te verleiden, Gods oordeel zich met hen bezighoudt. Wij moeten bij Gods Woord blijven en er trouw aan blijven. Ons niet laten verleiden door vrome praat of roddel, door mensen die uit zijn op eigen belang, op geld verdienen over uw rug, mensen die u willen knechten of macht willen uitoefenen...

Deze mensen zullen binnenkomen. Ze zijn er al op veel plaatsen! Maar de Here zélf zal hen oordelen, zo leert ondermeer Judas, wanneer Hij komt. Alle tekenen wijzen er op, ook door deze verleidingen en hernieuwde opkomst van de "dagen van Noach":

Hij komt spoedig!

Bronnen:

- * Halley's Bible Handbook
- * Schematische Bijbellessen, Dr. C.I. Scofield
- * Scofield Reference Bible
- * De Bijbel gaat open, Mary Batchelor
- * Bilbija.net (diverse bijbelvertalingen)
- * NET.Bible
- * OT-Tree v.1.3
- * Interlinear Scripture Analyzer
- * Zoeklicht, juli 2006, Prof. Dr. A.M. Rehwinkel, "De zondvloed"
- * Christian Bible Scholar, <http://www.cscholar.com/scholar/index.htm>
- * Strongs Bible Concordance
- * Miriam Websters' dictionary
- * Korte Verklaring (Genesis, deel 1)
- * ADAM CLARKE (1762-1832) - Adam Clarke's Commentaries
- * ALBERT BARNES, (1798–1870) - Barne's Notes on the Bible
- * JOHN NELSON DARBY (1800-1882) – Synopsis of the Bible
- * JAMES M. GRAY (1851 – 1935)
- * MATTHEW HENRY (1662-1714) E.A. - Concise Whole Bible Commentary
- * MATTHEW HENRY (1662-1714) - Commentary on The Whole Bible
- * Easton's Bible Dictionary
- * Het boek van Henoch (hedendaagse variant, beweerdelijk "apocrief boek", w.s. een falsificatie)
- * www.WikiPedia.org, diverse artikelen (Engelstalige Wikipedia!)
- * <http://www.jewishencyclopedia.com/>
- * Grote verscheidenheid aan internetsites...

